

UZASADNIENIE

Powódka (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. pozwem z dnia 20 lipca 2018 r. wystąpiła przeciwko pozwanej (...) spółce akcyjnej w S. o zapłatę kwoty 7313,82 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie, liczonymi:

- od kwoty 1761,41 zł od dnia 11 lutego 2018 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 321,53 zł od dnia 12 lutego 2018 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 545,12 zł od dnia 4 marca 2018 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1524,89 zł od dnia 4 marca 2018 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1409,84 zł od dnia 18 marca 2018 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 96,49 zł od dnia 6 kwietnia 2018 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 14,32 zł od dnia 15 kwietnia 2018 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 301,44 zł od dnia 6 maja 2018 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1338,78 zł od dnia 1 sierpnia 2018 r. do dnia zapłaty,

wraz z kosztami procesu. W uzasadnieniu wskazała, iż pozwana kupiła od powódki towary za dochodzoną kwotę, i wystawione zostały z tego tytułu faktury: (S)FS- (...), (S)FS- (...), (S)FS- (...), (S)FS- (...), (S)FS- (...), (S)FS- (...), (S)FS- (...), (S)FS- (...). Wskazała, że pozwana kupiła towary za łączną kwotę 6061,95 zł, z czego zapłaciła tylko 86,91 zł. Obok niezapłaconej ceny powódka dochodzi równowartości 320 euro jako rekompensaty z tytułu kosztów odzyskiwania należności tj. 1338,78 zł. Pozwana nie zapłaciła dochodzonej należności.

W dniu 1 sierpnia 2018 r. tut. Sad wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

W sprzeciwie pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania. W uzasadnieniu podniosła, iż nigdy nie upoważniała osób o nazwisku (...) i (...) do odbioru jakiegokolwiek towaru od powódki. Jedyną osobą do tego upoważnioną była A. J.. Zaprzeczyła aby kiedykolwiek doszło do złożenia zamówienia u powódki towarów wymienionych na fakturach oraz aby powódka takie towary jej wydała. Wskazała, że faktura nie jest dowodem w sprawie, powódka nie wykazała swojego roszczenia i utraciła prawo wykazania okoliczności faktycznych na dalszym etapie postępowania

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W ramach prowadzonej działalności gospodarczej pozwana (...) spółka akcyjna w S. nabywała od powódki (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. towary dostępne w jej ofercie. Strony związane były umową o współpracy z dnia 31 marca 2017 roku. Obok umowy wypełniony został kwestionariusz informacyjny klienta, zgodnie z którym pozwana spółka jest reprezentowana przez S. W., wskazano też w jego treści osobę upoważnioną do zamawiania towarów, zakupów, odbioru towarów handlowych oraz podpisywania dokumentów magazynowych i faktur VAT – A. J..

Dowód:

- umowa współpracy k. 9,
- kwestionariusz k. 10,
- szczegółowe warunki współpracy k. 11 - 12

Pozwana w okresie między 18 grudnia 2018 r. a 20 marca 2019 r. ośmiokrotnie kupiła u pozwanej materiały instalacyjne na łączną kwotę 7313,82 zł. Szczegółowe zestawienie zakupów przedstawia tabela:

	nr faktury	faktura karta	dokument WZ karta	wartość zakupionych towarów	termin zapłaty	Osoba, która towary odebrała
1	(S)FS- (...)	32	33-36	(...),41	10.02.2018	P., W.
2	(S)FS- (...)	30	31	321,53	11.02.2018	P.
3	(S)FS- (...)	28	29	545,12	03.03.2018	P.
4	(S)FS- (...)	25	26-27	(...),89	03.03.2018	G.
5	(S)FS- (...)	19-21	22-24	(...),84	17.03.2018	P.
6	(S)FS- (...)	17	18	96,49	05.04.2018	P.
7	(S)FS- (...)	15	16	101,23	14.04.2018	G.
8	(S)FS- (...)	13	14	301,44	04.05.2018	G.

W przypadku pierwszego z ww. zakupów towar odebrał prezes zarządu pozwanej S. W. oraz R. P. (1). W przypadku zakupów nr 2, 3, 5 i 6 towar odebrała osoba o nazwisku P., a w przypadku zakupów nr 4, 7 i 8 towar odebrał P. G.. Zarówno P. G. jak i R. P. (1) towar odbierali za wiedzą i zgodą działającego w imieniu pozwanej prezesa zarządu S. W.. W przypadku R. P. (1) A. J. wystosowała w dniach 8 stycznia 2018 r. i 31 stycznia 2018 roku maile do powódki z prośbą o wydanie mu w tych dniach towaru.

Pozwana umieściła w swoim rejestrze VAT faktury: (S)FS- (...), (S)FS- (...), (S)FS- (...), (S)FS- (...) w miesiącu styczniu 2018 roku, (S)FS- (...) i (S)FS- (...) w miesiącu lutym 2018 i (S)FS- (...) w miesiącu marcu 2018 roku. Dokonała tego elektronicznie w ramach tzw. Jednolitego Pliku Kontrolnego, przez który należy rozumieć księgi i dokumenty księgowe prowadzone za pomocą programów komputerowych w odpowiednim formacie, przekazywane na żądanie organu podatkowego.

Powódka wzywała pozwaną do zapłaty korespondencją elektroniczną oraz pismem z dnia 17 kwietnia 2018 roku. Mailed z dnia 6 marca 2018 roku powódka w szczególności wezwała pozwaną do zapłaty faktur (S)FS- (...) (należność nie dochodzona w sprawie), (S)FS- (...), (S)FS- (...), (S)FS- (...), (S)FS- (...) –i w odpowiedzi A. J. przesłała „potwierdzenie płatności”, jednocześnie wskazując „resztę zapłacimy do końca miesiąca”.

Dowód:

- faktury k. 13, 15, 17, 19 - 21, 25, 28 30, 32,

- dokumenty WZ k. 14, 16, 18, 22 - 24, 26 - 27, 29, 31, 33 - 36,
- wezwania do zapłaty k. 37,
- akceptacja k. 61,
- korespondencja elektroniczna k. 62 - 71 i 73 - 77,
- dokumentów (...) zapisanych na płycie k. 93 (wydruki k. 97-124),
- zeznania P. G. k. 125-125

Sąd zważył co następuje:

Powództwo okazało się uzasadnione niemal w całości

Stan faktyczny ustalony został na podstawie dowodów z dokumentów, wiadomości elektronicznych i przesłuchania świadka P. G..

Powódka roszczenie wywodziła w niniejszej sprawie z normy zawartej w art. 535 Kodeksu Cywilnego zgodnie, z którym przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy celem, domagając się realnego wykonania zobowiązań przez kupującego za zapłatę ceny, zgodnie z art. 354 § 1 k.c.

Pozwana zaprzeczyła zawarciu umów sprzedaży oraz by towar był jej wydany. Twierdzenia te są zupełnie niewiarygodne, stojące w sprzeczności do zgromadzonych w sprawie dokumentów. Zgodnie z art. 3 k.p.c. strony i uczestnicy postępowania obowiązani są dokonywać czynności procesowych zgodnie z dobrymi obyczajami, dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody. Na podstawie samych dokumentów WZ, stwierdzić należy że w przypadku sprzedaży objętej fakturą (S)FS- (...) to towar odbierał m.in.. osobiście prezes zarządu pozwanej S. W.. Już z tego to powodu jego twierdzenia o nie wydaniu towaru uznać należy za kontrfaktyczne. Kolejno z zeznań P. G. wynika, że w przypadku odbieranych przez niego towarów miał on do tego upoważnienie od pozwanej, w której imieniu działał S. W.. Kolejno faktury (S)FS- (...), (S)FS- (...), (S)FS- (...), (S)FS- (...), (S)FS- (...), (S)FS- (...) i (S)FS- (...) zostały ujęte i rozliczone podatkowo przez pozwaną w jej rejestrze VAT. Oznacza to że faktury te przyjęła i zaakceptowała. Nikt nie umieszcza w swoim rejestrze VAT faktur z którymi się nie zgadza. W rejestrze VAT nie została ujęta tylko jedna faktura (S)FS- (...) – w ocenie Sądu najpewniej przez przeoczenie pozwanej. Skoro w rejestrze VAT ujęte zostały faktury (S)FS- (...), (S)FS- (...), (S)FS- (...), (S)FS- (...), gdzie towar odbierał R. P. (2), to oznacza że był upoważniony do odbioru towaru. Odebrał on również towar uwidoczniiony na fakturze (S)FS- (...), więc konsekwentnie Sąd przyjął, że był on upoważniony również do odbioru i tego towaru. Powtórzyć należy, że twierdzenia w tym zakresie pozwanej są zupełnie niewiarygodne. Co istotne w aktach jest dowód w postaci maila A. J. – a więc osoby która była upoważniona do składania w imieniu pozwanej zamówień i odbioru towaru, aby w dniu 8 stycznia 2018 r. towar został wydany R. P. (1) (k. 76). Faktura (S)FS- (...) wystawiona została po wydaniu towaru właśnie w dniu 8 stycznia 2018 roku R. P. (1) (k. 29). Oznacza to, że powód wykazał powództwo co do zasady. Suma należności z ww. ośmiu faktur to kwota 6061,95 zł, przy czym powód wskazał, że zapłaconą została tylko kwota 86,91 zł, która przez niego została zarachowana na poczet faktury (S)FS- (...), wystawione na sumę 101,23 zł, a więc do zapłaty z niej zostało 14,32 zł.

Obok powód dochodził rekompensaty z tytuł kosztów odzyskiwania należności w wysokości równowartości kwoty 320 euro. Zgodnie z Art. 10 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz.U. 2013, poz. 403; dalej jako „u. t. z.”). Wierzycielowi, od dnia nabycia uprawnienia do odsetek (...), przysługuje od dłużnika, bez wezwania, równowartość kwoty 40 euro przeliczonej na złote według średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne, stanowiącej rekompensatę za koszty odzyskiwania należności. Uprawnienie do kwoty,

o której mowa w ust. 1, przysługuje od transakcji handlowej (...). Przywołany przepis ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych stanowi implementację art. 6 Dyrektywy PE i Rady (...) z dnia 16 lutego 2011 r. w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych (Dz.UE.L.2012.233.3). Zgodnie z preambułą dyrektywy jednym z działań priorytetowych przewidzianych w komunikacie Komisji z dnia 26 listopada 2008 r. pt. (...) plan naprawy gospodarczej”, było zmniejszenie obciążeń administracyjnych dla przedsiębiorstw oraz promowanie przedsiębiorczości między innymi przez zapewnienie, aby należności za dostawy i usługi były regulowane co do zasady w ciągu jednego miesiąca, w celu zmniejszenia ograniczeń w płynności finansowej. Opóźnienia w płatnościach stanowią naruszenie postanowień umowy, które stało się korzystne finansowo dla dłużników. W większości państw członkowskich za opóźnienie w płatnościach naliczane bowiem są niskie lub zerowe odsetki oraz powolne procedury ściągania należności z tego tytułu. Art. 10 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. u.t.z. zawiera normę prawną nakazującą zapłacenie swoistego ryczałtu jako kosztów odzyskiwania należności w okolicznościach gdy dłużnik opóźnia się z spełnieniem świadczenia pieniężnego. Wierzycielowi w takiej sytuacji przysługuje nie tylko roszczenie o zapłatę odsetek, przewidziane w art. 7 ust. 1 lub art. 8 ust. 1 tej ustawy, ale dodatkowo o równowartość kwoty 40 euro, jako rekompensata za koszty odzyskiwania należności. Istotą wskazanej instytucji jest to, że wysokość poniesionych przez wierzyciela kosztów czy też ich brak nie ma znaczenia dla istnienia roszczenia o zapłatę w oparciu o art. 10 ust. 1 u.t.z., bowiem roszczenie to ma istocie charakter ryczałtowy. Sąd Rejonowy w całości popiera argumentację zawartą w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2015 r. Sygn. akt III CZP 94/15, zgodnie z którą rekompensata za koszty odzyskiwania należności w wysokości 40 euro, przewidziana w art. 10 ust. 1 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, przysługuje wierzycielowi bez konieczności wykazania, że koszty te zostały poniesione. Sąd Najwyższy zajmował się problemem prawnym związanym z rozstrzygnięciem czy dla roszczenia z art. 10 u.t.z. konieczne jest wykazanie poniesienia tych kosztów czy nie ma to żadnego znaczenia. Dochodzenie na drodze sądowej rekompensaty nie jest dochodzeniem czy odzyskiwaniem należności. Tak ustawa jak i implementowana dyrektywa wskazują na obowiązek przyznania wierzycielowi co najmniej kwoty równej 40 euro. Innymi słowy wierzyciel nabywa prawo do równowartości 40 euro w chwili opóźnienia w płatności przez dłużnika. Przewidziane w art. 10 u.t.z. uprawnienie wierzyciela jest oderwane od spełnienia przez niego dodatkowych warunków poza tym, że spełnił on swoje świadczenie oraz nabył prawo do żądania odsetek. Jest to uprawnienie, które nie zależy od tego, czy wierzyciel poniósł w konkretnej sytuacji jakikolwiek uszczerbek związany z spełnieniem przez dłużnika jego świadczenia z opóźnieniem. O tym, że powstanie tego uprawnienia nie jest związane ze szkodą świadczą przynajmniej dwie okoliczności. Ustawodawca wyraźnie stwierdza, że chodzi o rekompensatę, przy tym rozumianą nie jako wyrównanie konkretnego uszczerbku, który wierzyciel musi wykazać, ale jako zryczałtowaną rekompensatę za koszty, które musi on ponosić w związku z odzyskiwaniem należności. Ponadto w art. 10 ust. 2 u.t.z. przewiduje się, że jeżeli wierzyciel poniesie wyższe koszty odzyskiwania należności, przysługuje mu w uzasadnionej wysokości, zwrot tej nadwyżki.

W tej sprawie powód dochodził 8 rekompensat w związku z 8 umowami sprzedaży, na których podstawie wystawiono 8 faktur. W pierwszym rzędzie stwierdzić należy, że umowa sprzedaży jest zgodnie z art. 4 pkt 1 u.t.z. transakcją handlową. Kolejno art. 10 ust. 3 u.t.z. wskazuje, że przedmiotowe uprawnienie przysługuje „od transakcji”. Na gruncie niniejszej sprawy, pojęcie „transakcji” należy wiązać z każdorazowym wystawieniem faktury VAT przez wierzyciela, która jest dokumentem rozliczeniowym pojedynczej transakcji i co łączy się z powstaniem po stronie dłużnika obowiązku zapłaty. Skoro zatem powódka domaga się rekompensaty w związku z ośmioma transakcjami handlowymi, przysługuje jej kwota stanowiąca ośmiokrotność równowartości kwoty 40 €. Termin płatności faktur (S)FS- (...) i (S)FS- (...) był odpowiednio 10 i 11 lutego 2018 roku, zatem dla określenia równowartości rekompensaty miarodajny jest kurs euro z ostatniego dnia roboczego stycznia 2018 roku tj. 4,1488 zł. Oznacza to że w tym przypadku równowartość jednej rekompensaty to 165,95 zł, a dwóch 331,90 zł. W odniesieniu do faktur (S)FS- (...), (S)FS- (...) i (S)FS- (...) ich termin płatności była 3 marca, 3 marca i 17 marca 2018 roku, miarodajny jest kurs euro z 28 lutego 2018 roku 4,1779 zł, co oznacza że wartość jednej rekompensaty wynosi 167,12 zł – a trzech: 501,36 zł. W przypadku faktur (S)FS- (...) i (S)FS- (...), termin płatności wypadał 5 i 14 kwietnia 2018 r., kurs euro z 30 marca 2018 roku wynosił 4,2085 zł, równowartość jednej rekompensaty to 168,34 zł – a dwóch to 336,68 zł. Wreszcie termin płatności faktury (S)FS- (...) wypadał na 4 maja 2018 roku, kurs euro z 30 kwietnia 2018 roku wynosił 4,2204 zł, a więc wysokość jednej rekompensaty to 168,82 zł. Łączna równowartość 8 rekompensat wynosi 1338,76 zł, a nie jak podał powód w pozwie

1338,78 zł. Z tych względów w punkcie I wyroku zasądzona została kwota 7313,80 zł. Sąd zasądził wskazaną kwotę wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwot szczegółowo wymienionych w wyroku. Orzeczenie o odsetkach oparte zostało o normę wynikającą z art. 481 § 1 k.c.. Nie ma znaczenia że zgodnie z art. 4a u.t.z. do transakcji handlowych nie stosuje się przepisu art. 481 § 2 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. - Kodeks cywilny (Dz.U. z 2018 r. poz. 1025, 1104, 1629, 2073 i 2244). Wskazany przepis nie wyłącza art. 481 § 1 k.c. i dotyczy on sytuacji gdy wierzyciel żąda zapłaty wyższych niż odsetki za opóźnienie, odsetek za opóźnienie w transakcjach handlowych (zgodnie z art. 7 ust. 1 u.t.z.).

Sąd oparł się na dowodach z dokumentów, dowodach z wiadomości elektronicznych i zeznaniach świadka. Wszystkie te dowody były wiarygodne i ze sobą korespondowały. Żaden z dowodów nie był spóźniony, powód nie ma obowiązku antycypować linii obrony pozwanego i w odpowiedzi na sprzeciw powód podjął odpowiednią inicjatywę dowodową, zgodnie z zobowiązaniem Sądu. Wreszcie Sąd pominął dowód z przesłuchania za pozwaną S. W., ponieważ pomimo wezwania nie stawiał się on na rozprawie.

Sąd przyjął, że termin płatności jest określony na fakturach i odsetki mogą być naliczane od dnia następnego – o co strona powodowa wносиła.

Konsekwencją rozstrzygnięcia w pkt I było rozstrzygnięcie o kosztach procesu oparte o treść art. 98 k.p.c.. Zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na zasądzoną w pkt. III wyroku kwotę kosztów procesu składa się uiszczony przez powoda opłata od pozwu w kwocie 250 zł, 17 zł opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa oraz wynagrodzenie zawodowego pełnomocnika w kwocie 4800 zł, zgodnie z § 2 pkt 4 w zw. z § 15 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. poz. 1800 z 2015 r.) – wg stanu obowiązującego na dzień składania pozwu.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

19.03.2019